

ကလျာ(ဝိဇ္ဇာ/သိပ္ပံ)

ဝိဇ္ဇာ လပြည့်ည



နိဒါန်း

တစ်ခန်းလုံး ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသည် ။

စက်လည်သံ ညက်ညက်လေးကို ခပ်တိုးတိုး ကြားရပြီးသည် နှင့် နံရံတွင် အဖြူရောင် တစ်ကွက် လင်းလက်လာသည် ။ တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် သစ်ပင်ကြီးငယ်များ နှင့် အုံ့မှိုင်းနေသော ခြံကြီးတစ်ခြံ၏ ပုံသဏ္ဍာန်က နံရံရှိ ပိတ်ဖြူကားပေါ်တွင် ပုံရိပ်ထင်လာသည် ။

"အဲဒါ 'သီတဂူမြိုင်'ခြံကြီးပဲ၊ ပြင်ဦးလွင်ရဲ့ ရှစ်မိုင်အကွာမှာ တည်ရှိတယ်။ ဟောဒါက ခြံရှေ့တည့်တည့်က လမ်း"

နံရံပေါ်တွင် ရုပ်သေဖြစ်သွားသည် ။ ငြိမ်သက်သွားသည် ။ ကွန်ကရစ်လမ်းဖြူဖြူက တိုက်နီနီ ကြီးဆီသို့ ဦးတိုက်သွားနေသည် ။ ထင်းရှူးပင်များ နှင့် ချယ်ရီပင်များ ပွင့်ဝေနေသည် ။ လှပသော ရှုခင်းကားတစ်ချပ် ဖြစ်သော်လည်း သွေ့ခြောက်လွန်း၍ စိုးထိတ် ချောက်ချားဖွယ်ရာလို ဖြစ်နေသည် ။

ကြည့်နေရင်း ရှုခင်းက တစ်မျိုးပြောင်းသွားပြီး ညွှန်ကြားသံကိုပါ ဆက်လက် ကြားနေ ရသည် ။

"ဟောဒီက ဘေးလမ်း၊ ပြင်ဦးလွင်-လားရှိုးလမ်းမကြီးကို ထွက်တဲ့ဘက်၊ ဟောဒါက နောက်လမ်း၊ တောထဲကို ပေါက်တဲ့ လမ်းပဲ"

အသံငြိမ်သွားပြီး အဝေးမြင်ကွင်းမှ အနီးကပ်ပုံရိပ်သို့ ပြောင်းလဲလာသည်။ 'ဇွမ်း(မ်) လဲန့်(စ်)ခေါ် အဝေးဆွဲမှန်ပြောင်းနှင့် ဆွဲယူရိုက်ကူးထားခြင်းပါ။

"အဲဒါ အောက်ထပ်ဧည့်ခန်း၊ ဒီနေရာမှာ မီးဖို၊ နောက်ဘက်က ထမင်းစားခန်း၊ လက်ယာဘက်ကတော့ စတိုခန်း ပြီးရင် စက်ရုံတွေဆီသွားတဲ့ ဆောင်ကူးလမ်းလေး၊ နောက်ဘက်မှာ တော့ အိမ်သာ၊ ရေချိုးခန်းနဲ့ အိမ်ဖော်များ နေတဲ့ အခန်းငယ်တွေ။

"ပြီးတော့ ဒုတိယထပ်မှာ 'ဦးဘဆက်' တို့ မိသားစု နေကြတယ်။ 'အဲ' လေးနုထွေး' အသတ်မခံရမီကပေါ့လေ။ ခုတော့ ဒေါ်နုနုဝေလည်း မရှိတော့ဘူး။ ဒေါ်နုနုဝေဆိုတာက ဦးဘဆက်ရဲ့ ဇနီးပဲ။ ပြီးတော့ တခြားအိမ်သားတွေလည်း ရှိလိမ့်ဦးမယ်။ အနောက်ဘက်ထောင့်မှာ ရှိတဲ့ အဆောင်မှာ တော့ 'နန်းမြင့်မေ'နေတယ်။ သူကလည်း အရေးကြီးတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲ။

"ပြီးတော့ အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ တိုက်က သုံးထပ်ရှိတယ်နော်။ 'ဘိုးတော်မင်းလူ'နဲ့ သူ့တပည့်များ နေတယ်။ 'ဓာတ်ခန်း' ရှိတယ်။

"အဲ မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်ကြည့်နေရမယ့်လူထဲမှာ ဘိုးတော်မင်းလူ ဟာလည်း အဓိက ကျတယ်။

"သီတဂူမြိုင်ရဲ့ အရေးပါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ဒါလောက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မထင်မှတ်ဘဲနဲ့ လည်း သာမန်လူတွေဟာ အရေးကြီးတဲ့ လူ ဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆို သတိရပါ။

"ပြီးတော့ သီတဂူမြိုင်နဲ့ နှစ်မိုင်လောက်အကွာမှာ 'ဦးတိုးညွန့်'ရဲ့ ခြံရှိတယ်။ သူကလည်း ဦးဘဆက်လိုပဲ။ အလှကုန် ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းပဲ။ ဦးဘဆက်ရဲ့ လူတွေဆီက နည်းယူပြီး လိုက်လုပ်တယ်လို့

ဦးဘဆက်က စွပ်စွဲတယ်။ သူတို့ ထုတ်လုပ်တဲ့ အလှကုန်တွေရဲ့ အရည်အချင်းက တူညီတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးဘဆက်ရဲ့ လုပ်ငန်းက ကြီးကျယ်တယ်။ ဘူးခွံကအစ ထုတ်လုပ်မှုမှာ အဆင့်မြင့်တယ်။"

"ဦးတိုးသူ့နံ့ဟာ မုဆိုးဖို၊ သားချည်းလေးယောက် ရှိတယ်။ အားလုံး လူမိုက်တွေချည်းပဲလို့ သတ်မှတ်ရလောက်အောင် လက်သံပြောင်ကြတဲ့ ညီအစ်ကိုလေးယောက်ပဲ။ သူတို့ ရဲ့ အဖေ ကိုယ်တိုင်က လူသတ်မှုနဲ့ ကြီးမိန့်ကျပြီးမှ သမ္မတရဲ့ အသနားခံလွှာမှာ လွတ်လာတဲ့ ထောင်ထွက်တစ်ဦးပဲ။"

"ဦးတိုးသူ့နံ့နဲ့ ဦးဘဆက်တို့ ဟာ သိပ်ပြီး အာဃာတ ကြီးကြတယ်။ အမုန်းကြီး မုန်းကြတယ်။ ဦးဘဆက်ရဲ့ သမီးလေး လေးနုထွေး အသတ်ခံရမှုမှာ ဒီသားအဖငါးဦးရဲ့ ပယောဂမကင်းဘူးလို့ အားလုံးနဲ့ အတူ ရဲဘက်ကပါ ယူဆလို့ ဦးတိုးသူ့နံ့ရဲ့ အငယ်ဆုံးသား 'ရဲမောင်မောင်'ကိုဖမ်းထားဆဲပဲ။"

'သည့်အရင်က သေကြရသူ အားလုံးဟာလည်း သီတဂူမြိုင်က လူတွေချည်း၊ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ ထူးဆန်းတာတစ်ခုက သေကြရတဲ့ လူတွေအားလုံး 'လပြည့်ည'မှာ ချည်း အသတ်ခံကြရတယ်။'

"ဒါကြောင့် တိုက်ဆိုင်မှုလား၊ စိတ္တဇသမားရဲ့ လှုပ်ရှားမှုလားလို့ သိရအောင် 'စိတ္တဇလပြည့်ည' အဖြစ်နဲ့ လပြည့်ညတိုင်းကို အထူးသတိထားပြီး ထောက်လှမ်းပါ။"

"မှတ်ပုံတင်အတု၊ အလုပ်ခန့်စာ၊ ထောက်ခံချက် အပြည့်အစုံအပြင် သေနတ် တစ်လက်... အပီရီဆုံး ထောက်လှမ်းပါ။ အသေးစိတ် လေ့လာပါ။"

"ဒီအမှုဟာ သိပ်ပြီး ကြီးကျယ်တဲ့ အမှုကြီးမို့ မင်းကို တို့ များအားကိုး စိတ်၊ ယုံကြည်စိတ်နဲ့ ရွေးချယ်လွှတ်လိုက်တာပဲ။"

"ကဲ ဒီည ရထားနဲ့ မန္တလေးသွား၊ မနက်ဖြန်မနက်ပဲ ပြင်ဦးလွင်ကို တက်ပေတော့"

"စိတ်ချပါဆရာ၊ ဒီအမှုကြီး ပြီးဆုံးအောင် ဆောင်ရွက်ပြီးမှ ပြန်လာ ခဲ့ပါမယ်"

အခန်း(၁)

တိုးချဲ့ထုတ်လုပ်နေရသော သီတဂူမြိုင်၏ အလှကုန်လုပ်ငန်းအတွက် ယနေ့ လူသစ် ငါးယောက် ထပ်၍ ခန့်လိုက်သည်။

"ဦးလေးကလည်း လူသစ်တွေ သိပ်ခန့်တာပဲနော် ဆရာဦးဟန်ညွန့်"

"ဟုတ်တယ် 'ယဉ်မွန်ရည်'၊ ကျွန်တော်တော့ လုပ်ငန်းကြီး သိပ်ချဲ့တာကို တယ်ပြီး ဘဝင်မကျမိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ။ ကျွန်တော်တို့ က အလုပ်သမားတွေပဲ"

"ယဉ်မွန်တို့ ကတော့ ကျရောက်လာမယ့် တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် လုပ်ပေးရုံပါပဲ။ သူဌေးရဲ့ လုပ်ငန်းပိုင်းကို မဝေဖန်ရဲပါဘူးရှင်"

" မဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်တော် မကြိုက်တာက ခန့်လိုက်တဲ့ လူသစ်တွေဟာ လူဆိုးလား၊ လူကောင်းလား၊ ဘယ်ရပ်ဘယ်ရွာကလဲလို့ တော့ စုံစမ်းဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ ခုတော့ သူ့အပေါင်း အသင်း တစ်ယောက်ယော"

က်က စာရေးလွတ်လိုက်ရင် ဆွဲခန့်လိုက်တာပဲ"

"ဦးလေးက အပေးအကမ်းလည်း ရက်ရောတယ်။ အားနာစိတ် သနားစိတ်တွေလည်း များ လို့ ထင်ပါရဲ့ ဆရာရယ်"

"သူက အားနာရုံ ဒီကကောင်တွေက ခါးပါနေတာ ခက်တယ်၊ ကဲ... ဟောဒီ ဘောက်ချာ အသစ်တွေ စာရင်းဖွင့်ပေးပါဦး ယဉ်မွန်ရည်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ... ပေးပါ"

"အေးကွယ်၊ ခိုင်းကောင်းတဲ့ လူ ဖိခိုင်းတယ်တော့ မထင်ပါနဲ့ တခြား စာရေးမတွေက သုံးနာရီဆို အလုပ် မလုပ်ချင်ကြတော့ဘူး။ မျက်နှာပုပ် ကုန်ကြပြီ"

"အဟဲ... ရပါတယ်ဆရာရယ်၊ ယဉ်မွန်က အလုပ်လုပ်နေရတာကို ပျော်ပါတယ်"

မန်နေဂျာ ဦးဟန်ညွန့်၏ အခန်းမှ ဘောက်ချာစာရွက်များ တစ်ထပ်ကြီး ကိုင်ပြီး ယဉ်မွန်ရည် ထွက်လာခဲ့သည် ။

"ကျွန်တော်... မန်နေဂျာနဲ့ ဝင်တွေ့လို့ ရမလားခင်ဗျ"

မန်နေဂျာအခန်း၏ နံရံရှေ့မှ ခုံတန်းလျားတွင် ထိုင်နေသော သူက မတ်တတ်ရပ်၍ မေးလာသည် ။

"ရမှာ ပေါ့... ဝင်သွားပါလား"

ကျစ်လျစ်ကြွိခိုင်သော ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ရှည်လျားသောအရပ်။ တည်ကြည်သော မျက်နှာနှင့် အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် သုံးဆယ်ကြား ဝန်းကျင်ရွယ် လူရွယ်တစ်ဦးသာ ဖြစ်ကြောင်းသာ ယဉ်မွန်သည် မြင်တွေ့လိုက်ရသည် ။ သူ့ကိစ္စဆိုသည် ကို ဆက်လက်၍ မစပ်စုလိုတော့ပါ။ ကိုယ်စားပွဲသို့

လာ၍ ယနေ့ရောင်းချပြီးသော ဘောက်ချာစာရွက်များကို တစ်ခုချင်း၊
စာရင်း ရေးသွင်း နေမိသည်။ ။

မကြာပါ။

"ခင်ဗျားတို့ မန်နေဂျာက ကျွန်တော့်ကို ဟောက်လွှတ်လိုက်တယ်ဗျာ
"

ယဉ်မွန်ရည် မော့ကြည့်မိသည်။ ။ ရင်တွင်းမှ ဒေါသများ ၊ မခံချင်များ
ကို သူ တည်ငြိမ်စွာ ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ပါပေသည်။ ။

"ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်... ယဉ်မွန်က သာမန်စာရေးမလေး တစ်
ယောက်မို့ မန်နေဂျာနဲ့ ဒီကရဲ့ ပြဿနာကို ဘယ်လိုမှ မဖြေရှင်းပေးတ
တ်ပါဘူး။"

ယဉ်မွန်ရည်က ပြေလည်စွာပြောပြီး ဆက်လက်၍ သာ ရေးမှတ်နေ
မိသည်။ ။

"နာမည်က... ယဉ်မွန်တဲ့ လား။"

"ယဉ်မွန်ရည်ပါ။"

"နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် ရည်မွန် ယဉ်ကျေးပါပေတယ်။"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။"

ယဉ်မွန်ရည်က သူ့ကို မကြည့်အားပါဘဲနှင့် ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။ ။

"ကျွန်တော့်နာမည် ကြည်ညိုပါ။ ။ ဒီသီတဂူ
အလှကုန်ထုတ်လုပ်ရေးမှာ စာရင်းစစ်အဖြစ်နဲ့ ပဲ အလုပ်ခန့်လိုက်ပါတ
ယ်။"

"ဪ... ဪ... ဒါဖြင့် ယဉ်မွန်တို့ ရဲ့ စာရင်းတွေ စစ်ရမှာ ပေါ့။"

"ဟုတ်မှာ ပဲ ထင်ပါရဲ့ ။ သူဌေးဦးဘဆက်ရဲ့ အလုပ်ခန့်စာရပြီး မန် နေဂျာဆီ ဝင်တွေ့ပါဆိုလို့ ဝင်တွေ့တာပါ။ ဘာလုပ်ရမလဲ မေးခါရှိသေး၊ အခု သုံးနာရီကျော်နေပြီ။ ဘာလုပ်တော့မှာ လဲ၊ မနက်ဖြန်မှ ဝင်တွေ့ဖို့ ကောင်းတယ် ခင်ဗျား အလုပ်တော်တော် လုပ်ချင်ပုံရတယ်တဲ့ ... ဗျာ"

"ဟုတ်ပါတယ်။ ဆရာက တစ်ခါတစ်ခါ ဒီလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သဘော ကောင်းပါတယ်ရှင်"

"အေးဗျာ... ကျွန်တော်လည်း ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်ကမရလို့ ရတာပဲ လုပ် တော့မယ်ဆိုပြီး ဒီတောင်ပေါ်မြို့ကို ထွက်လာခဲ့မိတာ၊ ရောက်ရောက်ချ င်း စိတ်မကြည်စရာပါပဲ။ ရန်ကုန်မှာ ပဲ အလုပ်ရှာပြီး လုပ်ရရင် ကောင်း မလား တွေးလာမိတယ်"

"ယောက်ျားပဲရှင်၊ စိတ်ပျက်မမြန်ပါနဲ့ ။ ဆရာ့ကို ဒီစာရင်းတွေ အချိ န်မီ အပ်ရမှာ မို့ ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ နောင်လည်း အလုပ်ခွင်မှာ ဆုံကြရဦး မှာ ပါ"

"ကျွန်တော့်အတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင် ခွင့်လွှတ် ပါ ယဉ်မွန်ရည်။ ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ သတ်မှတ်ပြီး တတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စလေးတွေရှိရင် ကူညီပေးပါလို့ ပန်ကြားခဲ့ ပါရစေ။ ကဲ... ကျွန်တော်အတွက် ရရှိထားတဲ့ ဟိုဘက်ခြံက တန်းလျား ကို ပြန်ပြီး နားရတော့မှာ ပဲ သွားမယ်နော်... ယဉ်မွန်ရည်"

"ဟုတ်ကဲ့... ကောင်းပါပြီ"

ယဉ်မွန်ရည်မှာ ခေါင်းမဖော်နိုင်ပါဘဲနှင့် စာရင်းများကို အပြီးသတ် ရေးသွင်းနေချိန်တွင် တစ်ဖက်စားပွဲမှ စာရေးမ "ယုဇန"သည် သူ့မျက် နှာကို အလှခြယ်သနေလေသည် ။

"ယဉ်မွန်ရေ... ခုန လူက ဘယ်သူလဲ" ယုဇနက အလိုက်တော့သိသည် ။ ယဉ်မွန်ရည် စာရင်းပိတ်ပြီးမှ စပ်စုလာခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ရန်ကုန်ကတဲ့ ။ စာရင်းစစ်အဖြစ် ဒီမှာ အလုပ်ခန့်ထားလိုက်ပြီ။ ဘွဲ့ရပြီးသား နာမည်က ကိုကြည်ညို...တဲ့ "

"ဟာ... နာမည်က တယ်မိပါလား၊ ကြည်ညိုရုံပဲ ကြည်ညိုပါရစေ။ ကိုးကွယ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းတွေတော့ မလုပ်ပါရစေနဲ့ "

ယုဇနက ဘာစကားလေးပဲရရ အရွန်းအသောလေးများ ရောနှောမွှေနှောက် ပစ်တတ်သည် ။ အလွန်စပ်စုတတ်သော်လည်း သူ့ကိုဝေဖန်လျှင် ခံယူနိုင်စွမ်း ရှိသည် ။ သဘောကောင်း မနော ကောင်းသော ယုဇနပါ။

"ဒါနဲ့ ... ယဉ်မွန်ရေ"

"ဟင်..."

"ဘိုးတော်မင်းလူရဲ့ အဖွဲ့ဝင်တွေ ဒီည ပုတီးစိပ်မိဋ္ဌာန်ဝင်ပွဲ ရှိတယ်ဆို"

"ယဉ်မွန်မသိဘူး ယုဇန "

"ဟုတ်တယ်၊ နေ့လယ်ကတည်းက ပွဲတွေ ပြင်နေကြတယ်၊ အများကြီးပဲ"

"ဒါဖြင့် ဟုတ်မှာ ပေါ့"

"ဟုတ်တာက အရေးမကြီးဘူး။ အမိဋ္ဌာန်ထွက်တဲ့ လပြည့်ညဆို ယုဇနတို့ အလှည့်ရောက် လာရင်အခက်... အမလေး... ကျောချမ်းလိုက်တာ"

ယုဇနက သူ့ကိုယ် သေးသေးသွယ်သွယ်လေး ကျုံ့ပြရင်း ပြောပြနေပါ၍ -

"ဘာကိုလဲ ယုဇနရဲ့ "

"အရင် တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်နေ့ညကပေါ့။ 'လေးနုထွေး' အသတ်ခံရတာ၊ 'ကိုမင်းမောင်'တုန်းက သီတင်းကျွတ်လပြည့်၊ 'မကျေးနုတုန်းက 'ဝါဆိုလပြည့်ည'၊ အခု ပြာသိုလပြည့်ညအတွက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြပြန်ပြီ"

"ဟာ... ယုဇနကလည်း စိပ်ပုတီးစိပ် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တယ်ဆိုတော့ တရားဓမ္မ အလုပ်လုပ်တာ မဟုတ်လား။ သက်သတ်လွတ်တောင် စားနေကြတာပဲကွယ်၊ လူသတ်ပါ့မလား"

"မစွပ်စွဲဝံ့ပါဘူး၊ တိုက်ဆိုင်တာတွေကို ပြောတာပါ ယဉ်မွန်ရဲ့ ၊ ဒါနဲ့ဘိုးတော်မင်းလူကို ယဉ်မွန် မြင်ဖူးလား"

"ဟင့်အင်း..."

"ဟိုတစ်ပတ် ဥပုသ်နေ့က ကန်တော့ခံမယ်ဆိုလို့ ယုဇန ဝင်ခွင့်ရတယ်။ တစ်မျိုးပဲ ယဉ်မွန်ရယ် ...၊ ယုဇနနဲ့ မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိတယ်။ ရင်ထဲကို စိမ့်သွားတာပဲ။ သူ့အကြည့်က သိပ်စူးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခဏလေးနဲ့ အကြည့်ကိုလွှဲပြီး မျက်လွှာချနေတယ်"

"ဘာမှ မပြောဘူးလား"

"တစ်ခါတလေ ဓာတ်စီးရင်တော့ ဟောတယ်၊ ပြောတယ်။ ယုဇနတော့ ဘာမှ မမေးရဲလို့ မမေးခဲ့ဘူး။ ရှိခိုးပြီး ထွက်လာခဲ့တာပဲ"

"ဦးလေး ဦးဘဆက်ကတော့ တကယ်ကြည်ညိုတာပဲ"

"ဒီလိုလေ... ခုလို စီးပွားဖြစ်လာတာ အဲဒီ ဘိုးတော်ရဲ့ ညွှန်ကြားချက်တွေကို လိုက်နာလို့ ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး အရမ်းပစ် ကြည်ညိုနေတယ်။ ရှိခိုးတာတောင် ဘိုးတော်ရဲ့ ခြေကို ဦးတိုက်ပြီး ရှိခိုးတယ်ကွာ တကယ်ပါပဲ"

"ဒေါ်နုနုဝေကျတော့ မကြည်ညိုဘူးဆို... ယုဇန မိလိုက်သေးလား၊ ဒေါ်နုနုဝေကို တွေ့လိုက် သေးလားဟင်..."

"တွေ့လိုက်တယ်... သိပ်ချောတဲ့ အမျိုးသမီးကြီး၊ သူ့သမီးလေး အသတ်ခံရလို့ စိတ်သိပ် မချမ်းသာတာက တစ်ကြောင်း၊ ဘိုးတော်မင်းလူကို မကိုးကွယ်ချင်တာက တစ်ကြောင်းမို့ ဒီအိမ်က ထွက်သွားရှာတယ်"

"ခု... ဒေါ်နုနုဝေက ဘယ်မှာ နေသလဲ"

"မသိဘူး... ဦးဘဆက် ကိုယ်တိုင်တောင် မသိဘူးတဲ့ "

"ဟင်..."

"ဦးဘဆက်ကလည်း အရင်တုန်းကနဲ့ လုံးဝမတူတော့ဘူး ယဉ်မွန်ရဲ့ ၊ ဟိုတုန်းကဆို ဘာပြောကောင်းမလဲ။ တစ်ချက်လေးမှ အမှားမခံဘူး။ သိပ်ဒေါသကြီးတာ။ ခုတော့ သမီးလည်း သေ၊ ဇနီးလည်း ပျောက်လို့ သိပ်စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ပုတီးဘက် ရောက်သွားတာ"

"အေးကွယ်... မိခင်ဖခင်နေရာက မဆိုထားနှင့် ဘေးက ကြားရတဲ့ ယဉ်မွန်တို့ တောင် လေးနုထွေးအတွက် ရင်နာမိတယ်၊ သနားပါတယ် နော်..."

"ဟုတ်တယ် ယဉ်မွန်... လပြည့်ည နီးလာရင် လေးနုထွေးလိုများ ဖြစ်နေမလားလို့ ရင်တုန်ရတာ အမောပါပဲ။ ဒီတစ်ခါ ဘယ်သူ့အလှည့်လဲပဲ ။ ကဲ... ကဲ... လေးနာရီထိုးပြီ။ အဘိုးကြီး နှာကောက်နေဦးမယ်၊ စာရင်း

တွေ သွားအပ်တော့လေ..."

ယုဇနသတိပေးလေမှ စားပွဲအံ့ဆွဲ သော့ခတ်ပြီး မန်နေဂျာ ဦးညွန့်၏ အခန်းသို့ ပြန်ဝင် ခဲ့ရသည်။ ။

သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်များကို ကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်နေရသော်လည်း ...

ယုဇနနှင့် ဆွေးနွေးခဲ့ရသော အကြောင်းရာများ ၊ ကြားသိပြီးခဲ့ရသော ဇာတ်လမ်းများ တို့ သည် ယဉ်မွန်ရည်၏ စိတ်အစဉ်တွင် ပြန်လည်၍ သက်ဝင် လှုပ်ရှားလာခဲ့ရချေပြီ။

"ဪ... ကံဆိုးမလေး... လေးနုထွေးရယ်"

အခန်း(၂)

"နုထွေးတို့ အဖြစ်က ရိုမီယိုနဲ့ ဂျူးလိယက်လို နုထွေးတို့ နှစ်ယောက် လုံး သေကုန်ကြမှ ဖေဖေတို့ ချင်း တည့်ကြတော့မယ် ထင်ပါရဲ့ မောင် မောင်ရယ်"

"သူတို့ ချင်း တည့်ဖို့ သေမပေးနိုင်ပါဘူး နုထွေးရယ်။ လူကြီးချင်း ဘယ်လောက်ပဲ အာဃာတ ကြီးကြီးနဲ့ မုန်းတီးကြပါစေ။ မောင်မောင် မမူပါဘူး။ မောင်မောင် အမျှော်လင့်ဆုံး အတမ်းတဆုံး ဆန္ဒက နုထွေးမှာ သတ္တိရှိလာနိုင်ဖို့ ပါပဲ"

"ခက်တယ်... မောင်မောင်ရယ်ကွယ်"

"မေတ္တာရဲ့ နောက်မှာ အင်အားဆိုတာ အရိပ်လိုပါပဲ နုထွေးရယ် မေတ္တာကြီးရင် အင်အားကြီး လာတာမျိုးပါ။ မောင်မောင့်ဘက်ကတော့ နုထွေးအတွက်ဆိုရင် အသက်ကို ရင်းပြီး စွန့်စားရပါစေ ... မောင်မောင် စွမ်းဆောင်ပြရဲပါတယ်"

မောင်မောင့်လိုပဲ နုထွေးလည်း စွန့်ရဲပါတယ် အို... သေရဲတယ် မောင်မောင်ရယ်... နုထွေး မောင်မောင့်ကို ဘယ်ထိအောင် ချစ်ရပါတယ် ဆိုတာတွေကို ပြလို့ ရချင်လိုက်တာ... ဒါပေမဲ့..."

"အဲဒီ ဒါပေမဲ့ရဲ့ နောက်မှာ ဖေဖေအတွက် မေမေအတွက်တွေ ပါလာ ပြန်ရော မဟုတ် လားဟင် နုထွေး"

"ရဲမောင်မောင်ကိုသာ ယူရင် တို့ သားအမိအတွက် တစ်သက်တာရ တဲ့ ရင်းနှီးမှုလမ်းဆုံကို ရောက်သွားရသလို ဝေးသွားရမှာ ပါ သမီးရယ်၊ ဒီကိုတိုးသျှင်သားနဲ့ က လွဲရင် သူတောင်းစားမျိုး၊ ဒွန်းစဏ္ဍားမျိုး ဖြစ်ပါ စေ ပေးစားပါ့မယ်လို့ သမီးဖေဖေက ပြောထားသားပဲ မဟုတ်လား သ မီးလေး၊ ဒီကိစ္စကို နောက်ဆုတ်လိုက်ပါကွယ်"

"ဒီမှာ နုထွေး... တိုးသျှင်ရဲ့ သားက နင့်ကို အတည်ကြိမ်များ မှတ် နေသလား၊ သူ့အဖေ လက်ထက်က ရာဇဝင်ကြွေးကို သူ့သားတွေက အ ကျေဆပ်ကြလိမ့်မယ်။ ငါ့သမီးရဲ့ ဘဝကို ဖျက်ဆီးရင် ငါ့ဘဝပါ ပျက်စီး အောင် သူတို့ ဆင်ကြိကြိနေကြတာ နုထွေး၊ သမီးလေးရဲ့ အရှက်ရော အသက်ကိုရော သူတို့ ခြယ်လှယ်ကြလိမ့်မယ်။ နောက်ဆုတ် လိုက်စမ်းပါကွယ်"

မိခင်ကြီး၏ စကား၊ ဖခင်၏ အမှာ အကြားများကို အကြားအာရုံတွင် ပြန်လည် ထင်ဟပ် လာနေသော လေးနုထွေး၏ ပခုံးလေးကိုကိုင်ပြီး...

"နုထွေးလေး ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ အချစ်ရယ်"

"မောင်မောင့်ကို ပြောပြီးသား ဖေဖေတို့ ရဲ့ စကားတွေကိုပါ"

"သံသယ မြူညစ်တွေနဲ့ မောင်တို့ ရဲ့ မေတ္တာ ဖြူဖြူသန့်သန့်လေး တွေကို မညစ်နွမ်းပါရစေ နဲ့ လား အချစ်ရယ်။ မောင်မောင့်ကို နုထွေး မ ယုံရဲဘူးလား"

"မယုံဘဲ ချစ်ရဲပါ့မလား မောင်မောင်ရယ်၊ နုထွေးလေ မောင်မောင့် ကိုလည်း သနားတယ်... ဖေဖေ မေမေတို့ ကိုလည်း သနားတယ်"

"ဪ... လေးနုထွေးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရယ်၊ ဆုံးဖြတ်ရဲမှာ ပေါ့ ပြ တ်သားမှ ပေါ့။ နုထွေးကို မောင်မောင် တစ်ပတ် အချိန်ပေးမယ်လေ"

"တစ်ပတ်ပြည့်ရင်ရော"

"နုထွေး မောင်မောင့်ဘဝထဲကို ဝင်လာရဲမလား၊ စောင့်ကြည့်မယ်လေ"

"မဝင်လာဖြစ်ရင်ရော"

"နုထွေးနဲ့ အဝေးဆုံးနေရာကို မောင်မောင် သွားတော့မယ်။ နုထွေးနဲ့ ဝေးရမှ ၊ မမြင်ရဘဲ ဝေးရတာက ပိုပြီး ရင်နာ သက်သာပါလိမ့်မယ် နုထွေး"

"မောင်မောင်ရယ်..."

"မောင်မောင် တောင်းဆိုပေါင်းလည်း များ လှပါပြီ၊ ဒီတစ်ခါနောက်ဆုံး အကြိမ်အဖြစ်နဲ့ မောင်မောင့်ကို အဖြေပေးပါနုထွေး၊ မောင်မောင့်အချစ်ရယ်"

"နုထွေး ဘာလုပ်ရမလဲ မောင်မောင်ရယ်"

"ဒီအဖြေကို နုထွေးကိုယ်တိုင်ပဲ ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်လေ"

"နုထွေးအတွက် မောင်မောင် အချိန်ပေးတာ တစ်ပတ်တည်းနော်"

"ဟင့်အင်း... ဒီလိုအကျပ်ကိုင်တာ မဟုတ်ရပါဘူး နုထွေးလေး၊ အေးငြိမ်းယုံကြည်စွာ စောင့်ရမယ်ဆိုရင် မောင်မောင် ဆယ်နှစ်စောင့်ရပါစေ စောင့်နိုင်ပါတယ် နုထွေးရယ်။ အခုအခြေ အနေက နုထွေး အသိဆုံးပါလေ"

"ဟုတ်တယ် မောင်မောင်... နုထွေးနဲ့ မောင်မောင် ချစ်နေကြတာ လူကြီးတွေ သိသွားတာ သိပ်ဆိုးတာပဲ"

"မောင်မောင်တို့ ဘက်က ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူး နုထွေး"

"ဟုတ်လို့ လား မောင်မောင်ရယ်... ဖေဖေက ပြောတော့ နုထွေးတို့ မိသားစုကို ဖျက်ဆီးဖို့ မောင်မောင်အဖေက ကြံတာဖြစ်မှာ ။ မောင်မောင်ကို တမင်ချစ်ခိုင်းတာဆိုပြီး နုထွေးရဲ့ အရှက်နဲ့ အသက်ကို..."

"တော်စမ်းပါနုထွေးရယ်... အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားတွေ မောင်မောင် နုထွေးကို ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ နုထွေး သိပါတယ်"

"သိပါတယ်။ မောင်မောင်မေတ္တာကိုလည်း ယုံပါတယ်။ တစ်ပတ်အတွင်း ဆုံးဖြတ်ရမှာ သာ ခက်နေတာပါ မောင်မောင်ရယ်"

"မောင်မောင်ပြောပြီကော၊ မောင်မောင်ဘက်က စောင့်နိုင်ပါတယ်လို့ ...၊ ဒါပေမဲ့ အခြေ အနေက မပေးတော့ဘူးနုထွေး၊ မယုံရင်ကြည့်၊ မောင်မောင်နဲ့ နုထွေး ကွဲကွာရအောင် နုထွေးကို ဒီပြင်ဦးလွင်က ခေါ်ထုတ်သွားကြလိမ့်မယ်"

"ဟင်..."

"ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ ခွဲခွာဖို့ စီစဉ်ပြီးမှ ဆိုရင် မောင်မောင်တို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ကြ တော့ဘူး။ မောင်မောင်တော့ နုထွေးကို ဘယ်နည်းနဲ့ မှ မခွဲနိုင်ပါဘူး အချစ်ရယ်။ နုထွေးအနေနဲ့ နုထွေးမိဘတွေကို သနားလို့ မောင်မောင်ကိုလည်း ငဲ့ညှာပါကွယ်"

ထိုနေ့က ချစ်သူလေးနှစ်ဦး၏ မျက်ရည်စလေးများ သည် ‘ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်ကမ်းပါး’တွင် ကြွေရစ်ကြသည် ။

လေးနုထွေး၏ ဖခင်နှင့် ရဲမောင်မောင်တို့ ဖခင်နှစ်ဦးသည် သူတို့လေးများ မမွေးဖွားမီကာလ ကပင် ကြီးမားသော မုန်းတီးခြင်းများ ဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကလဲ့စားချေနိုင်ရန် စောင့်စား နေကြပေသည် ဟု အားလုံးက သိထားကြသည် ။

တစ်ချိန်က သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဖြစ်ပါလျက် ဘယ်သို့သော အခြေခံ အကြောင်းများကြောင့် သည် မှု မုန်းတီး နာကြည်း သွားရသည့် အဖြစ်ကို လေးနုထွေးနှင့် ရဲမောင်မောင်တို့ မသိရှိကြရပါ။

ရဲမောင်မောင်၏ ဖခင်က လေးနုထွေးနှင့် ချစ်နေကြသည့်အဖြစ်ကို အေးစက်သော အပြုံးနှင့် ကြည့်ဖူးသည် မှ လွဲ၍ ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝေဖန်ချက် မပေးခဲ့။

လေးနုထွေး၏ ဖခင်ကမူ မုန်တိုင်းထန်လိုက်သည် မှ ကမ္ဘာပြောင်းဆန် သွားလောက်အောင် ပါပင်။ ဦးတိုးသူ၏ သားနှင့်မှ ဖြစ်ရလေခြင်းဟူသော မခံချင်စိတ်က သူ့နှလုံးသားကို ဆတ်ဆတ် ခုန်စေသည် ။

ရဲမောင်မောင် ပြောသလိုပါပင်။ တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန်တွင် မူ ရဲမောင်မောင်နှင့် ကွဲကွာ စေရန် ဝေးလံသော အရပ်တစ်ခုခုသို့ ပို့ထားဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လေးနုထွေးလည်း သိပါသည်။

"သမီးလေးရယ်... ဒီကောင်လေးနဲ့ သာ ဆက်ပြီး ဆက်သွယ်နေခဲ့ရင်တော့ မေမေနဲ့ ပါ အဝေးကြီး ဝေးကြရတော့မယ်"

ရဲမောင်မောင်နှင့် ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်ကမ်းနံဘေးမှ ချစ်တေးလေးများ သီဖွဲ့လာခဲ့မိသည့် အဖြစ်ကို ချက်ချင်းလို သိရှိကြပြီးသည့်နောက်တွင် ပြောကြားလာသော မေမေဒေါ်နုနုဝေ၏ စကားများ ...။

ယခု...

မောင်မောင် ပြောသည့်အတိုင်း မှန်လွန်းလှသည် ။ မိမိကို တစ်နေရာသို့ ပို့ဆောင်တော့မည့် အဖြစ်ကို လေးနုထွေး တွေးသိလာမိသည် ။ မေမေစကားအရ လည်းကောင်း၊ ထည့်သို့ ပြင်ဆင် နေကြသော အိမ်အ

စေအပါးများ ၏ လှုပ်ရှားမှုအရ သော်လည်းကောင်း၊ လေးနုထွေးသိလာ ရသည် နှင့်...

"ဟုတ်တယ် မောင်မောင်ရေ... နုထွေးကို အဝေးကြီး ပို့ကြတော့မ ယ်။ ဒီတစ်နေ့ တစ်ညလုံး မောင်မောင် စောင့်ကြိုပါ။ အခွင့်သင့်တာနဲ့ နု ထွေး ပြေးထွက်ခဲ့မယ်"

ဆိုသော သတင်းစကားများကို လေးနုထွေး၏ လူယုံတော်မှ တစ်ဆင့် ရဲမောင်မောင်အား မှာ ကြားလိုက်ရတော့သည် ။

အဘက်ဘက်က ပိတ်ဆို့ထားသော်လည်း မေတ္တာအင်အားသည် သာ ကိုးကွယ်ရာအဖြစ် သတ်မှတ်ထားတတ်ကြသော လေးနုထွေးတို့လို ဆယ်ကျော်သက် သည်းနုရွယ်လေးများ အတွက် တစ်ချက်တစ်ကွက်ဖြင့် လစ်ဟာမှုများကို တွေ့ကြုံ ဆုံစည်းရတတ်သည် ပါ။

အလှကုန်ပစ္စည်းများ ၊ ဒါဇင်လိုက် ကာတွန်းလိုက် ထည့်သို၍ ထွက် သွားသော ကုန်တင်ကား ဖြင့် လေးနုထွေး ပုန်းအောင်းကွယ်ကာလျက် ထွက်လာနိုင်ခဲ့သည် ။

ထိုနေ့က တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁၄ရက်နေ့။

ရဲမောင်မောင်နှင့် ပေါင်းဆုံမိကြပြီးသည် နှင့် ခြေလျင်ခရီးဖြင့် မနေ မနား ပြေးလွှားခဲ့ကြ သည် ။

ကြိုတင် စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း မထင်မှတ်သော နေရာလေးသို့ အ ရောက်ပြေးလွှားနိုင် ခဲ့ကြပါ၏

"အဘမို့၏ ယာတဲ... သို့"

မန္တလေး-ပြင်ဦးလွင် လမ်းခွဲတစ်ခုဖြစ်သော ရွှေစာရံဘုရားလမ်းခွဲမှ တစ်ဆင့်ဝင်ပြီး ယာခင်း များကို ဖြတ်လျက် လမ်းဘေးနှင့် ဝေးလံလှ

သော ခြံငယ်နှင့် ယာကျယ်တစ်ခုအတွင်းမှ သက်ကယ် တဲအိမ်လေး...

အဝေးမှ ကြည့်လျှင် ဖြာယုက်နေသော မက်မန်းပင်များကြားတွင် တဲငယ်မှာ ကွယ်လျှိုးနေ ပေသည်။ ။

"ကြောက်တယ် မောင်မောင်ရယ်... သိပ်ကြောက်တာပဲ"

"မောင်မောင်ကတော့ သိပ်ပျော်တာပဲ၊ မောင်မောင်ရဲ့ အမြတ်နိုးဆုံး ရတနာ လေးနုထွေးကို ဒီနေ့ မောင်မောင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပြီ... မောင်မောင်ရဲ့ ရင်ထဲကို စမ်းရေလေးတွေစီးပြီး ပန်းပွင့်လေးတွေ ကြွေကျလာပါပြီ ကော အချစ်ရယ်"

"မောင်မောင်ကလည်း လေ"

ရဲမောင်မောင်နှင့် လေးနုထွေးတို့ ကလေးဘဝကပင် ကြင်နာခဲ့ရသော သံယောဇဉ်ရှိခဲ့ကြသော မေတ္တာဦးကို ပိုင်ဆိုင် လဲလှယ်ယူခဲ့ကြသော အချစ်ဦးသူလေး နှစ်ယောက်ပါ...

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတွေ့ရသော ရက်ပိုင်းများ တွင် နေ့စဉ် စာလွှာများ ရေးသား၍ ချစ်မှတ်တမ်းလေးများ တင်ခဲ့ကြသူများ ပါ။

ရဲမောင်မောင်အနေနှင့် လေးနုထွေးကို မတွေ့ဆုံရလျှင်သာ နေနိုင်သည်။ မမြင်ရဘဲနှင့် တစ်ရက်မျှ မနေနိုင်။

ညနေပိုင်း ခြံထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေတတ်သော၊ ဘက်တမင်တန် ရိုက်နေတတ်သော လေးနုထွေးကို အဝေးမှ ပင်ဖြစ်စေ၊ ရဲမောင်မောင် လာရောက် ချောင်းမြောင်း ကြည့်တတ်မြဲ ဖြစ်သည်။ ။

အဝေးမှ ငေးခဲ့ရသော လေးနုထွေးမှာ ယခုအခါ မိမိ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည့် အဖြစ်ကို ရဲမောင်မောင် မယုံရဲလောက်အောင်ပင် ချောက်ချားစွာ ဝမ်းသာခဲ့ရသည်။ ။

ယခု ပေါင်းဖက်နိုင်ခြင်း၏ ဒုတိယမြောက်ည...

ဝါရွှေသော အသားဖြင့် မျက်နှာနှာလှလှလေးနှင့် သေးသွယ် အိဖွေးသော ကိုယ်ခန္ဓာပိုင်ရှင် မလေး နုထွေးမှာ ... နွဲ့ပျောင်းသော ဆံနွယ်လေးများ ဖရိုဖရဲဖြင့် ရဲမောင်မောင်၏ ရင်ခွင်တွင်းမှာ လူးလွန့်ရာမှ ငြိမ်သက် အိပ်စက် သွားရှာခဲ့လေပြီ။

အပြင်တွင် 'လပြည့်ည'မို့ လက ထိန်ထိန်သာနေသည် ။ သက်ကယ်နှင့် ဝါးထရံများကြားမှ လရောင်ပြောက်ကလေးများက ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်သို့ ကွက်ကျားလင်းလက် နေစေသည် ။

ချစ်မြတ်နိုးစွာ ထွေးပွေ့ထားရာမှ ရဲမောင်မောင်လည်း တဖြည်းဖြည်း မျက်လုံးများ မှေးစင်း ၍ အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည် ။

"ဟဲ့... ဟဲ့... ဘယ်သူလဲ... ဘာဖြစ်တာလဲ"

"ရဲမောင်...ရဲမောင်"

"အလိုလေးဗျာ... ဒုက္ခပါပဲ"

"ရဲမောင်... ဟ... ရဲမောင်"

ယာတဲရှင် အဘမူ၏ အသံများ ပြာနေအောင် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်သံများကို ဝေးလံ သော အရစ်ဆီမှ လို ရဲမောင်မောင် ကြားနေရသည် ။

နောက်ဆုံးတွင် မှ အဘမူ၏ ဆောင့်ဆွဲမှုကြောင့် ရဲမောင်မောင် ငုတ်

တုတ်ထထိုင် မိသည် နှင့်...

"အား... စေးကပ်ကပ်နဲ့ သွေး... သွေးတွေလား နုထွေး... နုထွေး"

ဘေးမှ နုထွေးကို အလန့်တကြား ဖက်ပွေ့ထားလိုက်မိသည်။

လေးနုထွေး၏ နွေးထွေးဆဲ ကိုယ်ခန္ဓာလေးများ နွဲ့ပျောင်းစွာ ပါရှိလာသည်။

"ဟင်... အဘမို့... အဘမို့"

"အေး... အေး... မီးအိမ်ယူ လာပြီ"

အဘမို့က သူ့အိပ်နေရာ နောက်ဖေးဆောင်မှ မှန်မီးအိမ်လေးကို ဆွဲယူလာပြီး မီးစာကို မြှင့်တင်လိုက်သည်။

"အမလေးဗျာ... နုထွေးရယ်"

လေးနုထွေး၏ ရင်ဝတည့်တည့်တွင် ဓားမြှောင်တန်းလန်း စိုက်လျက်...

သွေးများက ယိုစိမ့်စီးဆင်းနေဆဲ ဖြစ်သော်လည်း လေးနုထွေးသည် သော မိန်းကလေး၏ ချစ်တတ်ရှာသော နှလုံးသားလေးမှာ မလှုပ်ရှားနိုင်ရှာတော့။

ချုပ်ငြိမ်းပြီး... လေးနုထွေး သေဆုံးခဲ့လေပြီတကား။

ဤသည် မှာ ရဲမောင်မောင်ဘက်က ပြန်လည်တင်ပြသော အဖြစ်အ

ပျက်များ သာ ...

သူဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဘာမှ မသိရပါဟု ငြင်းဆိုသည်။ ။

အဘယ့်ကို စစ်ဆေးရာတွင် ခွေးဟောင်သံပင် မကြားမိ၊ အိမ်ရှေ့ဆီမှ ညည်းညူသံ၊ ထွန်းထိုး ရုန်းကန်သံများ ကြားမိသည်။ ။ ပထမတွင် ရခါစ ဇနီးမောင်နှံ နောက်ပြောင် ကျီစယ်နေသည် ဟု အထင်ရှိခဲ့၍ အသံလည်း မပေး၊ ထွက်၍ လည်း မကြည့်ခဲ့မိ...

သို့သော်လည်း နောက်ဆုံး ကြားလိုက်ရသော လေးနုထွေး၏ ညည်း သံရှည်ကြီးကို မသင်္ကာ စိတ်ကြောင့် ထွက်လာခေါ်မိရာက ယခုလို မြင် တွေ့ရပါကြောင်း အစစ်ခံသည်။ ။

ရဲမောင်မောင် သတ်ပါသည် ဟု မိမိက မစွပ်စွဲလိုသော်လည်း တစ်စုံ တစ်ယောက် တက်လာသံ၊ ဆင်းသွားသံများကို သတိမထားမိ မကြားမိ လိုက်ပါဟု အစစ်ခံသည်။ ။

ရဲက စစ်ဆေးရာတွင် ...

ထိုညဦးက ခြံစောင့်ခွေးကို ကြိုးဖြေ၍ ရဲမောင်မောင်က ခြံပြင်သို့ လွှ တ်၍ နှင်ထုတ် ထားခြင်း။

ဒုတိယအချက်အနေနှင့် ယာတဲရှေ့ သုံးကိုက်အကွာတွင် ရဲမောင် မောင်၏ အစ်ကို 'ကိုရဲနောင်' အမည်ထိုးထားသော ပတ်ကား ၅၁ ဖောင် တိန်တစ်ချောင်း လွင့်စဉ် ကျကျန် ရစ်သည် ကို တွေ့ရှိရခြင်းနှင့်...

နောက်ဆုံးအချက်မှာ လေးနုထွေး၏ ရင်ကိုခွဲ၍ အသည်းနှလုံးကို ထိုးစိုက်ထားသော ဓားမြှောင်မှာ မိမိကိုယ်တိုင် ထာဝရကိုင်ဆောင်သော ဓားမြှောင်ပါဟု ရဲမောင်မောင်ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံထားရခြင်းတို့ ဖြစ်ပေသ ည်။ ။

ဤအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ...

အဘမို့ကို တစ်ညခေါ်စစ်သည် ။ ကိုရဲနောင်ကို တစ်ပတ်ချုပ်၍ စစ်ဆေးမေးမြန်းပြီး အာမခံနှင့် ခံဝန်ချုပ်ဖြင့် နေနေရဆဲ။

ရဲမောင်မောင်ကိုမူ လုံးဝ အာမခံမပေးဘဲနှင့် ယနေ့ထက်တိုင် ထိန်းသိမ်းထားဆဲ ဖြစ်ပါ၏။

သားနှစ်ယောက်လုံး ရာဇဝတ်မှုနှင့် စစ်ဆေးခံနေရချိန်တွင် ဖခင်ဦးတိုးညွန့်မှာ ရဲဌာနတွင် ...

"လောကဓံ ရှိတယ်ဆိုတာ ငါယုံပြီ။ ငါ့အတွက်"

အေးစက်တင်းမာသော အပြုံးများဖြင့် ဦးဘဆက်ကို အားရ ကျေနပ်စွာ စိုက်ကြည့်ပြီး ဦးတိုးညွန့်က...

"အောင်မယ် ငိုလို့ ။ ကိုယ်ရင်ကို လောင်ကျွမ်းတော့လည်း ပူတတ်သားပါလား ဘဆက်ရ။ ဟင်း... ငါ့အလှည့်တုန်းကတော့..."

"တော်... တော်... ဒီကောင်ကိုပါ ဖမ်းကြပါ။ ဖမ်းကြစမ်းပါ"

ဘဝင်လျှံသည် ဆိုသော အသံများ ဖြင့် ဦးဘဆက်က အားကုန်ကျုံးအော်ရင်း စားပွဲကွဲမတတ် လက်သီးနှင့် စုံထုသည် ။

ဤအဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ကို သက်ဆိုင်သူများက လူချင်းခွဲလိုက်ကြရသည် ။

တစ်ချိန်က ဘယ်လိုပင် မုန်းတီး နာကြည်းခဲ့ကြရပါစေ။ ယခုအချိန်တွင် တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေး အသက်ဆုံးရှုံးရခြင်းအတွက် ရှိက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးရလောက်အောင် ပရိဒေဝမီး တောက်လောင်နေရှာသော ဦးဘဆက်ကို သက်သက်လာ၍ ဒုက္ခပေးစကားများ ပြောရ

က်သော ဦးတိုးသူန်ကိုမြင်ရသူ ကြားရသူအပေါင်းက မုန်းတီး ရွံရှာမိကြ သည် ။

ဆက်ဆံရေး မပြေလည်သော၊ ရိုင်းစိုင်း၍ သီးခြားနေတတ်သော၊ သူ တို့ သားအဖငါးဦးတွင် ပတ်ဝန်းကျင်မရှိ။ ဘယ်သူနှင့်မှ မတည့်ကြ။

ယခုကိစ္စတွင် ရဲမောင်မောင်ကိုယ်တိုင် မသတ်ဘိဦး။ သူတို့ ဘက်က ပယောဂမကင်းနိုင် ဟူသောအတွေးများ သည် ရဲနှင့်အတူ လူတိုင်း၏ အာရုံတွင် သက်ရောက်နေတော့သည် ။

တစ်ဦးတည်းသော သမီးချောလေး၏ အလောင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရ သော ဖခင်ကြီး ဦးဘဆက်မှာ ရူးသွပ်သွားပြီလားဟု ထင်ရလောက် အောင်ပင် ဆောက်တည်ရာမရရှာ။ သူငိုကြွေး မှုက လူတိုင်းသို့ ကူးစက် ပျံ့နှံ့ခဲ့ရသည် ။ မြင်တွေ့ သူတိုင်း မျက်ရည်မဆယ်နိုင်ကြ။

မိခင် ဒေါ်နုနုဝေသည် သမီးအဖြစ်ကိုပင် မြင်တွေ့ခွင့် မရရှာတော့။ သတိလစ်သွား၍ ဆေးရုံသို့ တန်းတင်ခဲ့ရသည် ။ သမီးလေး၏ အသုဘ ကိုပင် မပို့နိုင်ရှာ။

ရဲမောင်မောင်တစ်ယောက်တည်းသာ ညှိုးချိုးကျနေသည် ။

ကျန်သားသုံးယောက်နှင့် ဦးတိုးသူန်မှာ မေးကြောကြီးများ တင်း ထားစွာဖြင့် မျက်လုံး များက ပြီးနေကြသည့်အဖြစ်ကို မကြည့်ရဲစရာ။ စ က်ဆုပ်ဖွယ်ရာ အားလုံးက မြင်တွေ့ခဲ့ကြရသည် ။

ဤသည် တို့ မှာ ပြင်ဦးလွင် ဝန်းကျင်ဆီမှ သီတဂူမြိုင်ခြံကြီး၏ စိတ္တ ဇေယျဝံသီများ အတွက် အခြေခံလာမည့် ဇာတ်လမ်း၏ နိဒါန်းအကြောင်းရာမျှသာ ဖြစ်ပါသတည်း။

အခန်း(၃)

ယဉ်မွန်ရည်မှာ ယုဇနထံမှ ကြားသိခဲ့ရသမျှသော လွမ်းဆွတ်ဖွယ်၊
ချောက်ချားဖွယ်၊ မုန်းတီး ဖွယ် အကြောင်းအရာများကို ပြန်လည်၍
တွေးနေမိတော့သည်။ ။

"မယဉ်မွန်ရည်၊ ဦးလေးက ပြောခိုင်းတယ်။ ဘိုးတော်ကို ကန်တော့
ချင်ရင် ဒီည ၇ နာရီ လောက် တက်လာခဲ့ပါတဲ့။"

ဦးဘဆက်က ပြောခိုင်းသည် ဆိုပြီး အိမ်တော်အလုပ်သမား တစ်
ယောက်က ပြောကြား လာသည်။ ။ သိမြင်လိုဇောနှင့် ရုတ်တရက် ခေါင်း
ညိတ်မည် လုပ်ပြီးကာမှ ...

"ယဉ်မွန် တစ်ယောက်တည်းကို ခေါ်ခိုင်းတာလားဟင်၊ ဒီညအမိဋ္ဌာ
န် ဝင်ကြမယ် ကြား တယ်။ ဘယ်သူတွေ ဝင်ကြမှာ လဲ၊ အမျိုးသမီးတွေ
ရော ပါသေးလား။"

သုံးထပ်တိုက်ကြီး၏ အပေါ်ဆုံးထပ်မှ ဓာတ်ခန်းဆိုသော နေရာသို့
တစ်ယောက်တည်း သွားသင့်၊ မသွားသင့် ချင့်ချိန်ရင်း မေးလိုက်မိသည်
။

ဘိုးတော်မင်းလူဆိုသည် ကို တွေ့ချင် လေ့လာချင်မိပါသော်လည်း မိ
မိတစ်ယောက်တည်းကို ရွေး၍ ခေါ်သည် လား။ ဘာများ လုပ်မလို့ ပါလိ
မ့်ဟူသော သံသယတွေးလေးများကြောင့် ဆုတ်ဆိုင်း နေမိရသည် ပါ။

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီည လပြည့်ညမို့ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကြမှာ ။ ယဉ်မွန်က ရိုးတယ်၊ အေးတယ်၊ အလုပ်ကြိုးစားတယ်။ ဒါကို ဦးလေးက သဘောကျလို့ ဓာတ်ခန်းကို ဝင်ခွင့်ပြုတာ နေမှာ ပေါ့။ ဖူးခွင့်ပေးတုန်း ဘိုးတော်ကို ဝင်ဖူးလို့ ဦးလေးက ပြောတယ်"

"ဦးလေး စေတနာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီည ဖူးခွင့်ပေးမှာ ယဉ်မွန် တစ်ယောက်တည်း ကိုလား"

"ဟာ... ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘိုးတော်ကို ကြည်ညိုပြီး ဝေယျာဝစ္စလိုက်ပြုစုနေတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီည ဓာတ်စီးလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် မေးချင်တာလည်း မေးရအောင်ပေါ့၊ ဒီအခွင့်အရေးမျိုး ရခဲတယ်။ မယဉ်မွန် သွားဖြစ်အောင် သွားဖူးပါ"

"နေပါဦးရှင်။ ဒီည ဓာတ်စီးမယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်"

"ဪ... ဓာတ်စီးတယ်ဆိုတာ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကူညီတဲ့ သဘောပေါ့။ ဓာတ်စီးပြီး ဟောရင် အားလုံး မှန်တတ်တယ်"

"တခြား အမျိုးသမီးတွေလည်း ရှိမယ် ဆိုရင်တော့ ယဉ်မွန် တက်ခဲ့ပုံမယ်။ မယုံလို့ မဟုတ် ပါဘူး။ မလေးစားတဲ့ သဘောမျိုး ဖြစ်သွားမှာ စိုးလို့ ပါနော်"

ဘိုးတော်မင်းလူ၏ ဓာတ်ခန်းဆိုသည် ကို သွားရောက် လေ့လာခွင့် ရမည့်အတွက် ကျေနပ်မိပါ သော်လည်း စိတ်ထဲကမူ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်နေမိဆဲပါ။

ကိုယ့်အတွက် ရရှိထားသော ခြံနောက်ဖေးမှ အခန်းကျဉ်းလေးထဲတွင် တစ်ကိုယ်ရည်ကိစ္စ များ ဆောင်ရွက်ရင်း အချိန်ကို ကုန်လွန်စေရသည် ။

ညဉ့် ၇ နာရီ ရှိပါပြီ။

သိမ်းဆည်းဖွယ်ရာများကို သိမ်းဆည်း၊ ယူဆောင်သင့်သည် များကို ယူဆောင်၍ သီတဂူမြိုင် ၏ ပင်မတိုက်ကြီးဆီသို့ လာခဲ့ရသည် ။

လပြည့်ညမို့ လဝါဝါဝိုင်းဝိုင်းကြီးက ခြံပေါ်မှ
ထင်းရှူးပင်ကျော်ကျော်တွင် ထိန်ထိန်သာ နေပေသည် ။

"အရင် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့် နေ့ညကပေါ့။ လေးနုထွေး အသတ် ခံရတာ၊ ကိုမင်းမောင် တုန်းက သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ၊ မကျေးနုတုန်း က ဝါဆိုလပြည့်နေ့ညမှာ အသတ်ခံရတာ"

"ဒီည ပြာသို လပြည့်နေ့ညနော်။ လပြည့်ည နီးလာတိုင်း လေးနုထွေးလိုများ ဖြစ်ရမလားလို့ ရင်တုန်ရတာ အမောပါပဲ။ ဒီတစ်ခါ ဘယ်သူ့အလှည့်လဲပဲ"

ယုဇနစကားများကြောင့် ယဉ်မွန်ရည် ကြက်သီးများ ဖြာသွားမိသည် ။ ထင်းရှူးရိပ်များက လက်မည်းကြီးများ နှင့် ဖမ်းဆွဲတော့မလို ယိမ်းထိုး နေပေသည် ။ မောမြေဦး၏ ဆောင်းလေမြူးက အသည်းစွဲလောက်အောင် စိမ့်အေး တုန်ခိုက်စေသည် ။

ယ ည မွန် ရ ည မှာ တိတ်ဆိတ်ခြင်းနှင့် အရိပ်မည်းကြီးများကို လွတ်မြောက်စေရန် ကြောက်စိတ် များကို တနင့်တပိုး သယ်ယူရင်း သီ တဂူမြိုင်တွင်းသို့ ကသုတ်ကရက် ပြေးဝင်လာမိသည် ။

"ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ"

ပေါ်တီကို အုတ်တိုက်အကွယ်မှ ဘွားခနဲ ထွက် လာပြီး မေးလာ၍ ယဉ်မွန်ရည်မှာ ကြောက်စိတ်နှင့် လန့်စိတ်တို့ ရောထွေးလျက်...

"ချမ်း... ချမ်းလွန်းလို့ ပြေးလာတာပါ"

အဖြေသာ ပေးလိုက်ရသည် ။ မီးရောင်ကို ကျောပေး၍ သူရပ်နေသဖြင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါဟူ၍ ယဉ်မွန်ရည် မသိရသေးပါ။

"လက်ထဲမှာ လည်း ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်ထုပ်တွေနဲ့ အမိဋ္ဌာန် ဝင် ပုတီးစိပ်ပွဲကို သွားမလို့ လား"

သည် တော့မှ သူ့အသံကို ကျက်မိသည် ။

ကိုကြည်ညို ဆိုတဲ့ လူ...

"ရှင်က ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ"

"ကျွန်တော်လည်း ပျင်းတာနဲ့ ၊ ပြီးတော့လည်း ဒီည ပုတီးစိပ်ပွဲ ဆို တာကိုလည်း စိတ်ဝင်စားမိလို့ "

"ဪ... ဪ... ယဉ်မွန် အပေါ်တက်လိုက်ဦးမယ်နော်"

"နေ... နေပါဦး မယဉ်မွန်ရည်"

သူ့ကို လွန်လျှောက်သွားပြီးသား ယဉ်မွန်ရည်က ပြန်လည်၍ လှည့်ကြည့်ရသည် ။

"ကျွန်တော်လည်း လိုက်ခဲ့ပါရစေလား၊ ဘိုးတော်မင်းလူဆိုတဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော်လည်း ဖူးချင်လို့ ပါ"

"ဒါ ယဉ်မွန်အိမ်လည်း မဟုတ်ဘူး ။ ယဉ်မွန်ကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘူး ။ သူဌေးက ခေါ်လို့ သွားရတာ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီအိမ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ယဉ်မွန်ကို လာပြီး မစပ်စုပါနဲ့ လား ကိုကြည်ညို။ ယဉ်မွန်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ"

စကားများကို တစ်ဆက်တည်းပြောလျက် တိုက်ထဲသို့ ယဉ်မွန် ဝင် လာခဲ့ရသည် ။

လှေကားထိပ်တွင် ကျေနပ်သော အပြုံးများ ဖြင့် ယဉ်မွန်ရည်ကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်လျက် ကျန်ရစ်သူက မန်နေဂျာ ဦးဟန်ညွန့်။

သူသည် ယဉ်မွန်ရည်၏ စကားများကို ကြားသိပြီးဖြစ်၍ ယဉ်မွန်ရည်အပေါ်တွင် ကျေနပ် နှစ်သက်စွာ ရှိနေလေသည် ဟု ယဉ်မွန်ရည် တွေးထင် လာနိုင်ခဲ့ပါ၏။

မန်နေဂျာဦးဟန်ညွန့်ကို အောက်ဆုံးထပ်တွင် တာဝန်ချထားလေသလား မသိ။ သူက လှေကားဘေးမှ လျှောက်သွားပြီး မီးဖိုရှေ့ဆိုဖာပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်၍ ဆေးတံကို ခဲနေသည် ။

ယဉ်မွန်ရည် ဆက်လက်၍ တက်လာခဲ့ရသည် ။ သုံးထပ်လှေကားကို တက်အံ့ဆဲဆဲတွင် ...

"နေဦး... မိန်းကလေး၊ အပေါ်မှာ ဗိုလ်မှူးကတော်တို့ မေနေကြသေးတယ်။ ဒီကပဲစောင့်"

သီတဂူမြို့၏ သော့ကိုင် စားဖိုမှူးချုပ် 'ဒေါ်အိန္ဒြေက'ဟန်တားထား၍ ယဉ်မွန်ရည်မှာ အလယ်ထပ်တွင် ယောင်လည်လည်နှင့် ကျန်ရစ်ရသည် ။ အဘွားကြီးကမူ အပေါ်ထပ်သို့ ဆက်လက် တက်သွားချေပြီ။

သူခွင့်ပြု လွှတ်ပေးမှ တက်ရမည်မို့ ယဉ်မွန်ရည်မှာ တိုင်ကပ်နာရီ အောက်တည့်တည့်မှ ကုလားထိုင်တွင် ယို့ယို့လေး ထိုင်နေမိသည် ။ ခေါင်းရင်းခန်းမှ နိုင်ငံခြားဖြစ် ဆိုဖာခုံတွင် ဝင်မထိုင်ရဲပါ။

အလင်းရောင်စူးစူး၏ အောက်တွင် ထိုင်နေပြီး အတော်ကြီး ကြာလေမှ အပြင်ဘက် ဝရန်တာ ဆီသို့ ကောင်းစွာ မြင်လာရသည် ။

"အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါလား"

ကျောလယ်တွင် ဆံပင်များ ဖြာဖြာဝေအောင် ဖြန့်ချထားသော အမျိုး

သမီးတစ်ယောက်၏ သွယ်နွဲ့နွဲ့ အမူအရာဖြင့် ကျောပေးရပ်နေသည် ကို မြင်ရသည် ။

ယဉ်မွန်ရည် ကြာမြင့်စွာ ကြည့်နေသည့်တိုင် အမျိုးသမီးက လှုပ်မ လာ။ အုတ်တိုင်ကို ခေါင်းမှီ လျက် ကျောက်ဆစ်ရုပ်တစ်ခုလို ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေမြဲမို့ ယဉ်မွန်ရည်၏ စိတ်ထဲတွင် သိချင်စိတ်က ပြင်းပြလာမိသည် ။

"ဘယ်သူများ ပါလိမ့်"

ယင်းအတွေး၏ အဖြေကို ရလိုသည် နှင့်...

"ယုဇနလား... ဟင်"

မဟုတ်မှန်းသိပါလျက်နှင့် သူနောက်သို့ လှည့်လာဖြစ် စေရန် အသံ ပေးလိုက်ရခြင်းပါ။

"ယုဇနမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ နန်းမြင့်မေပါ"

"ဪ... မှားမေးမိတာ စိတ်မရှိပါနဲ့ နော်"

"ရပါတယ်"

သူ့အသံလေးက သာယာလွန်းလှသည် ။ ညင်သာရုံမက အသံလှိုင်း လေးများက တုန်ခါလွန်း နေသည် ။ အသံကြားသနားပါစေဆိုသော ဆု တောင်းများ ပြည့်လေသလား မသိပါ။ သာယာလွန်း သော သူ့အသံလေး ကို ကရုဏာသက်သွားမိ၍ တံခါးဝမှ မခွာဖြစ်သေးဘဲ ‘နန်းမြင့်မေ’ဆိုသူ ၏ အသွင်အပြင်ကို ငေးကြည့်မိနေဆဲ သူနောက်သို့ လှည့်လာသည် ။

နန်းမြင့်မေ၏ မျက်ဝန်းတစ်ဝိုက်ဝယ် ငွေရည်စက်ကလေးများ လက် လို့ ပါလား။ ယင်းအသံ ဖြင့် သူ့ကို ငေးကြည့်နေဆဲ...

"မမက ဒီသီတဂူမြိုင်မှာ နေတာလားဟင်"

"ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ဒီတိုက်ကြီးပေါ်မှာ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ဘက်က အလုပ် သမားတန်းလျားမှာ ပါ။ ဒါနဲ့ ... ညီမလေးကို အရင်က သီတဂူမြိုင်မှာ မမြင်မိပါလား"

"ဟုတ်ကဲ့... ဒီနေ့မှ ရောက်လာတာပါ"

အားငယ်သော မျက်ဝန်းလေးများ ဖြင့် ကြည့်နေသော နန်းမြင့်မေကို ယဉ်မွန်ရည်က ကရုဏာ သက်စွာဖြင့် ကြည့်ရင်း...

ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲကွယ်၊ မမ ကူညီလို့ ရမယ့် ကိစ္စမျိုးဆိုရင် ခိုင်းပါနော်"

နန်းမြင့်မေက ခေါင်းခါသည် ။

"နန်းရဲ့ ဒုက္ခက ဘယ်သူမှ လာပြီး ကယ်လို့ မရတဲ့ ဒုက္ခမျိုးပါရှင်"

"အို... ဒီလောက်တောင်ပဲလားကွယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီကို အလည်လာတာ လားဟင်"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ နန်းပြန်လာတာပါ"

"ပြန်လာတာဆိုတော့ အစက ဒီအိမ်သားပေါ့နော်"

"ဟုတ်ပါတယ်... ဒေါ်နုနုဝေဟာ နန်းရဲ့ အဒေါ်အရင်းပါ"

"ဪ... ဟုတ်ပြီ။ ဒါဆိုရင် နန်းရဲ့ အခက်အခဲကို မမမှန်းဆမိပါပြီ။ ဒေါ်နုနုဝေ ဒီသီတ ဂူမြိုင်မှာ ရှိမနေတဲ့ အတွက် ညီမလေး အားငယ်နေ တယ် ထင်ပါရဲ့ နော်"

"ဒါပေါ့မမရယ်... ဒါပေမဲ့ နန်းပြန်လာတဲ့ အချိန်မှာ အန်တီဝေတစ် ယောက် သီတဂူမြိုင်မှာ မှ ရှိနေခွင့် ရပါတော့မလားလို့ ဟိုအရင်ကတ

ညဉ်းက နန်းတွေးမိပြီးသားပါ။ ခုတော့ အန်တီဝေ ပျောက်ရုံ မကဘဲ ညီမလေး လေးနုထွေးပါ အဖြစ်ဆိုးနဲ့ သေဆုံးသွားရလို့ ရင်ထဲမှာ နာလိုက်တာ"

"အင်းပေါ့လေ... လေးနုထွေးအဖို့ မှာ တော့ အားလုံး ပြီးဆုံးချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့ပြီပေါ့... အင်း... နန်းရဲ့ ဘဝကတော့ ဘယ်လောက်ကြာအောင်များ ငရဲလမ်းမှာ လျှောက်နေရဦးမယ် မသိဘူး"

"နန်းမြင့်မေ... ဘာကို ဆိုလိုတာလဲဟင်"

"ဒီအမေးရဲ့ အဖြေဟာ နန်းရဲ့ ရင်ထဲမှာ ရှိနေတယ်မမ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ ထုတ်ဖော် တင်ပြခွင့်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟော ဟိုမှာ ဒေါ်အိန္ဒြေ ဆင်းလာနေပြီ"

လူချင်းခွဲလိုက်ရသည် ။ ဒေါ်အိန္ဒြေကလက်ယပ်ခေါ်သဖြင့် အပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ရပါ၏။ စိတ်ထဲ၌ မူ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ကျန်ရစ်ရှာသော နန်းမြင့်မေ၏ အဖြစ်ကိုသာ တွေ့ဝေစွာ တွေးနေမိတော့သည် ။
